

VHODNÉ DARY

kázáno 22.12. 1963 v Jeffersonville Indiána USA

Dobrý večer, přátelé. Právě nedávno jsem přišel a mínil, že přijdu sem a budu vám všem moci popřát radostné vánoce.

Nevěděl jsem, že budu mít tu velkou výsadu a mluvit vám o Slovu Páně. Bratr Neville mě o to poprosil a již ve Phoenixu, Tucsonu a na rozličných místech tam v okolí jsem mluvil na několik vánočních témat. Byla to obvyklá vánoční poselství. Dnes večer jsem si mluvil, že promluvíím o něčem, co mi Pán daroval nedávno, když jsem byl v Coloradu.

Přemýšlel jsem o něčem pro vánoční svátky a poznamenal jsem si pět nebo šest míst z Písma a poznámky k tomu. Domnívám se, že to dělá i bratr Neville a všichni ostatní kazatelé. Děje se to, jako byste něco přijímali a zapíšete si to. Zapisuji si to vždycky do notýsku. Když jsem potom mnohdy vyzván, podívám se do toho a řeknu: „Co to ještě bylo, co jsem tehdy dostal?“ Tak to je, jestliže jsme nenadále zavoláni.

Víte, když jsem byl mladší, byly moje myšlenky úplné, mohl jsem se na něco rozpomenout přímo, bez otálení. Myslím, že před deseti dny jsem byl na jednom určitém místě. Tam jsem přijal ten text. Zde je a tady se to rozvíjí.

Víš, bratře Higginbotham, od doby, co jsem přešel několik milníků a přebrodil několik řek, už se to neděje tím způsobem, protože člověk už pokročil na cestě dost daleko. Avšak, jak předtím řekl bratr Neville: „Blížíme se našemu domovu stále víc.“

Je dobré být opět doma. Vrátil jsem se přesto, že tak strašně sněžilo. Slyšel jsem o tak mnohých nehodách a věcech na ulici, při nichž byli i lidé usmrceni. Pomyslete na to, stovky jich nyní ztratí život – mezi dnešním večerem a Novým rokem – jak mnozí Američané zemřou. Víte, že by mnozí z nás, jak zde nyní jsme dnes večer, mohli být mezi nimi. Záleží jen na tom, jak si stojíme před Bohem. Toto je smutný národ, řekl tento bratr, všude smutek. Naše vlajka visela třicet dní na půl žerdi; všechno jen kvůli hříchu a lidem, kteří nepřijímají cestu a věci Boží.

I když s někým nesouhlasíme, proč to neučinit bratrským způsobem? Podívejte se, je-li Kristus v srdci, pak nehraje žádnou roli, jak velice s tím člověkem nesouhlasíte, přesto ho milujete a ctíte. Často nesouhlasím s mnohými lidmi. Přesto jsem neviděl žádného, s nímž bych nebyl zajedno, kterého bych si nevážil, kterého bych byl neobjal a nenazval svým bratrem tím, že jsem se mu pokusil pomoci jak možno nejlépe. Nesouhlasím s ním snad proto, protože nevěřím totéž jako on, atd. Potom mu ale mohu vyložit své stanovisko a on mně to svoje, načež to shrneme dohromady, pročešáme to a uvidíme, co z toho vyjde. Při takové neshodě by to nikdy nemělo dojít tak daleko, abychom byli zlí a navzájem se chtěli zraňovat nebo dokonce zničit nebo něco podobného. Měli bychom se vždycky pokusit budovat.

Tudy protahuje nějaká chladná vlna, že ano? Bylo 22 °C, když jsem opouštěl Tucson. Po západu slunce, když se setmělo, to bylo stále ještě 20 °C. Víte, že když jsem dorazil sem, začal jsem se pořádně třást. Musel jsem si zvykat na všechny ty zaváté cesty,

na teplotu pod nulou, na led, atd. Je to podivné, jak se člověk dokáže v tak krátkém čase aklimatizovat. Od té doby, co jsem vás opustil, neměl jsem skoro šanci na přežití. Dostal jsem v důsledku zdejšího počasí nějaký druh zhnisání vedlejších dutin. Stárnu a přepadne mě to, přesto, že jsem se tu narodil a vyrostl. Hled'te, dokud jste mladí, máte v sobě něco, abyste se tomu ubránili, ale když zestárnete, zjistíte, že to tu již není. Bylo to tu, ale potom to už není. Něco se stalo, a vy to už nemůžete odvracet, jak to bylo možné, když jste byli mladí. Zjistil jsem ale, že teplé klima je starému muži trochu nápomocné.

Vzpomínám na to, že jsem jako dítě sedmi, osmi, deseti, a čtrnáctileté tam, kde je nyní autostráda, chodil v teniskách, když bylo 10 – 12 °C pod nulou. Z těch tenisek mi vykukovaly prsty. To nebylo tak, jako se teď chodí na ulici, ale uvízli jste ve sněhu. Tehdy tam nejezdila auta, tu a tam byla vidět jen stopa po koňském povozu. Jednoho rána jsem krácel tam, kde je dnes dálnice, a měl jsem na sobě jen staré sako sepnuté zavíracím špendlíkem a žádnou košili. Neměl jsem na sobě víc, než teď. Až ke kotníkům jsem byl promočený. Šel jsem prostě dále a nevěnoval jsem tomu žádnou pozornost. Vidíte, a téměř jsem nenastýdl. Avšak to bylo před pětačtyřiceti lety. Člověk hodně zeslábl a urazil mnoho mil na počítací kilometru. Vy víte, že už nemůžeme věci snášet tak, jak jsme byli zvyklí.

Zahlédl jsem, jak bratr Caps zvedl hlavu. Jsi ještě příliš mladý, než abys už o tom přemýšlel. Počkej, až dojdeš tam, kde jsme bratr Neville a já, potom budeš o mnohých věcech smýšlet jinak. Člověk slábne.

Nuže, měli jsme úžasný čas v Pánu. Pán nás mocně pozehnal. Za to jsem tak vděčný. Vrátil jsem se a myslím, jak Pán dá a bratrovi Neville to nebude vadit, že příští neděli tu budu opět mít bohoslužbu, alespoň v neděli ráno a možná v neděli večer bohoslužbu s uzdravováním. Pro zítřejší neděli mám důležité poselství, bude-li Pán chtít, abych je přinesl. Ještě jsem nepřemýšlel o mém textu, jen jsem četl ta místa z Pisma, aniž bych se zahloubal do souvislostí; není to přímé zjevení od Pána, jen se mi to stalo velkým. Chtěl bych v neděli vyjádřit něco, o čem doufám, že to bude všelijak nápomocné.

Nyní musím ven do pole. Téměř každý den jsem někde jinde. Myslím, že mi Billy řekl, že podle plánu budu mít dva tři dny v dubnu, kdy se sem budu moci vrátit, a odtud půjdu do Tucsonu. Tím to potom bude skoro vyřízeno. Teprve v příštím říjnu nebo listopadu přijdu znovu do tohoto kraje, poté, co se vrátím ze zámoří.

Jsou ještě tři dny do vánoc. V úterý je Štědrý večer. Není to strašně vidět, jak se tento velký svátek, jenž se přibližuje, slaví takovým způsobem, jak se to děje? Je to smutná věc – taková činnost; potom myslíme na zajičky a mýty o vánočním muži. Všechny tyto věci znehodnotily to, čím vánoce jsou.

My to nevíme a já tomu jistě nevěřím – když jsem sem jel, moje žena zůstala přece doma, slyšel jsem cestou jednoho astronoma, že přišli nyní na myšlenku, kterou mi jeden astronom řekl již před mnoha mnoha léty, když jsem byl hlídačem zvěře v Indiáne. Mluvilo se o tom, jak se hvězdy shlukují a formují tak, jak mi to vysvětlil již ten první astronom. Tvrdí, že je to přírodní úkaz, který se opakuje – myslím, že řekli – každých osm set let nebo tak nějak. Saturn, Jupiter a – jak se ta další jmenuje, jsem zapomněl – se opět formují. Je to několik hvězd, které se pohybují takovou rychlostí, že se na svých oběžných

drahách setkávají, takže při pozorování ze země jsou v jedné linii. Ten astronom se snažil vysvětlit, že to vlastně byla přirozené věc. S tím nesouhlasím. Věřím, že to bylo nadpřirozeného, co Bůh učinil. U Boha jsou takové věci nadpřirozené, On je nadpřirozený.

Podíval jsem se a vím, že se to vztahuje na duben. Jestli Pán dá, že se toho dožiji, bude mi brzy pětapadesát let. Ohlédnou-li se zpět na svůj život, pak se ptám sám sebe, kde zůstal ten čas od prvních vánoc, kdy jsme věšeli ponožky a maminka do nich možná dala jeden pomeranč a dvě nebo tři cukrové „štangličky“. To byl pro nás veliký svátek. Vy víte, že děti se těší na dárky. Zjišťujeme, že vánoce se slaví hlavně kvůli dětem a že se na ně těší. Dnes je to tu pro děti. Ale ve skutečnosti by to mělo být pro rodiče; měli by své děti učit, co skutečně znamenají vánoce.

Rozhodně nevěřím, že se Kristus mohl narodit 25. prosince, neboť v tom čase je v Judstvu chladněji, než je tomu nyní zde. Jak by mohli pastýři hlídat svá stáda a jak by se mohlo konat sčítání lidu? Maria musela přijít z tak daleka až do Betléma v Judsku, přes Jeruzalém, aby se dala zapsat. Tomu mohu sotva věřit. Myslím, že přišli z Nazaréta. Jak by to bylo možné? Nemohlo to prostě být. Věřím, že Kristus se narodil na jaře, neboť On byl v každém směru Beránkem. Pomyslete, narodil se ve stáji, a ne v nějakém domě.

Když Ho přivedli na kříž, není psáno nic o tom – pokud víme – že On je vedl, ale že vedli Jeho. Věděli jste, že Beránek nebo ovce musí být na jatka vedena? Nepůjde k řezníkovi, musíte ji tam dovést. Obvykle je to kozel, který tam ovci vede. Na jatkách mají kozla. Kozel jde na této cestě vpředu, až dojdou tam, kde ovce musí sejít dolů, aby byly zabity. Potom kozel uskočí. Když však nadejde čas, že má být zabit kozel, pak se vzpírá co nejvíce, a ani ho za to nemůžete vinit. Jedná se však o to, že ovce musí být vedena. ON byl veden na porážku. Vedli Ho, neboť On byl Beránek. Věřím, že je vše v souladu s přírodou, a beránci se rodí v březnu, dubnu; asi v té době, ale ne později než v květnu. Nevěřím, že to bylo před březnem nebo v květnu, nýbrž někdy mezitím.

Když se však církev, křesťanství v Nicei provdalo za Řím a římský národ přijal křesťanství, udělali z něho universální náboženství. Vytvořili univerzální náboženství, nadále vzývali modly a měli boha slunce.

A právě nyní, od 21. do 25. má slunce téměř stejnou dráhu. Jak se tomu říká? Myslel jsem, že to vím, avšak okamžitě mi to nenapadá. Je to, když slunce tolik času získá a tolik zkrátí, až k 21. prosinci. Mezi 21. a 25. prosincem – ó, zapomněl jsem, jak to označují. (Někdo zvolal: zatmění slunce). Ne, zatmění slunce vzniká, když měsíc zakryje slunce. Mám to na jazyku, ale nemohu to momentálně říci. (Je míněn slunovrat). Je to zastavení slunce, a bylo to označeno jako *narozenyiny boha slunce*. V tom čase se také konaly jejich hry; slavili je od 21. do 25. prosince.

Potom to bylo přetvořeno a Řím to vnesl do křesťanství; řekli: „Budeme slavit stejný svátek, ale uděláme z *toho narozenyiny Syna Božího*.“

Vidíte, nejprve byl 25. prosinec narozeninami boha Jupitera a potom narozeninami Syna Božího.

Jaký je v tom rozdíl? Hleďte, kdyby se to dnes slavilo v červenci nebo v srpnu, nebo kdykoliv – jde přitom o posvěcení a vzpomínku, že nám Bůh dal naději, kterou v sobě nosíme.

Ted' řeknete: „Všichni ostatní mají vánočního muže a tak to slaví. Nemůžeme to také tak dělat?“ **Ne! Ne, toto pro nás není pohanský svátek, je to posvěcená hodina. Kdyby nebylo vánoc, neexistovalo by vzkříšení. Kdyby nebylo vánoc, nebyla by láska, žádný mír a také žádný „onen svět“ pro věřícího, kdyby neexistovaly vánoce.**

Nu, vy řeknete: „Copak je se zbytkem světa?“ Podívejte, vzplanuvší blesk na tmavém, mračném nebi ukazuje, že v čase temna může existovat světlo. Kdy svítí světlo nejsilněji? V temnotě. Jestliže rozsvítíte světlo ve dne, když svítí slunce, ani nezpozorujete, že je rozsvíceno. Avšak malé nepatrné světlo v době tmy zasvítí jasně. **A právě nyní je tma, v níž by měl každý křesťan dát svědectví o naději, která je v Něm, o Ježíši Kristu, Synu Božím;** ne o dítěti Ježíši, které se tehdy narodilo, a o stromu, který jednoho večera začal svítit a potom šel lesem – o vymyšlené historce, která nemá žádný podklad. Věříme skálopevně v zaslíbené slovo o Mesiáši, který měl přijít a který se narodil ve „svaté noci“ před asi dvěma tisíci lety. Tomu věříme.

Dnes večer promluvíme trochu jiným způsobem. Mám za to, že váš pastor již kázal a ve středu večer bude opět kázat. Víím, že jeden text odložil, aby mi dnes večer dal pódium k dispozici. Chtěl bych, aby jej přinesl; rád bych si jej poslechl.

Dříve, než budeme nyní pokračovat, skloňme na okamžik ještě jednou hlavy k modlitbě.

Nebeský Otče, toto je veliký, posvěcený okamžik, přemýšlíme-li o různých věcech v Písmu; ať bychom je otevřeli kdekoliv ve Starém zákoně, kde je psáno o dni, že Bůh pošle Svého Syna. Jak tyto proroci tehdy dali svůj čas k dispozici, aby jim mohlo být dáno proroctví Slova Božího. Prorokovali ve své době a předpověděli věci, které se měly stát. Vidíme, že v oné noci tam v Betlémě bylo všechno shrnuto. Neboť Bůh tak velice miloval svět, že dal Svého jednorozeného Syna. Děkujeme Ti za to.

Pane, dnes večer se ztišujeme, abychom mluvili o Tvém Slovu. Je tak posvěcené, Pane, a z toho důvodu bychom chtěli nejdříve mluvit s Tebou. Prosíme o to ve jménu Ježíše. Amen.

Nyní bych chtěl číst z Písma, a to vánoční událost z Matouše 2. Můžete si to otevřít, a také Jan 3:16.

Před několika dny jsem mluvil ve Phoenixu; jestliže budete poslouchat zvukové pásky, pak bych chtěl, abyste si poslechli zvláště kázání „Proč musel přijít Ježíš do Betléma“. Proč to musel učinit? Ty symboly o Davidovi, který se utábořil tam na hoře a očekával, shlížel dolů a viděl, jak se armáda Filištinů zbrojila k boji, jsem porovnal přesně s dnešní dobou a pochopil, co Betlém znamená.

Kristus je náš Betlém. Mohl bych dokázat, že všichni, kteří jsou narozeni z Boha, se narodili v Betlémě, neboť Kristus je Betlehem. ON byl Chléb života. *Beth* znamená „dům“, *El* je „Bůh“ a *lehem*, lehem znamená „chléb“. „Dům Božího chleba“. Ježíš Kristus byl „Dům Chleba Božího“, Chléb věčného života. Každý člověk, který byl vrozen

do Krista, byl vrozen do Betléma, do „Domu Chleba Božího“. Dnes se sjednotily kostely a zahájily obléhání jako Filištinci, aby lidu znemožnily přístup do něho.

Oni odvážní muži věděli, že David byl pomazán a že se jednoho dne stane králem. Byl tehdy velmi nepopulární, neboť byl mezi svými lidmi jako pobuda. Avšak jednoho dne byl zavolán. U něho byli stateční muži. A pomyslete: téměř všichni z těchto mužů byli pohané. To je nádherný symbol na dnešní dobu. Jeden muž byl tak statečný, že v jednom dni usmrtil osm set mužů svým oštěpem. Jiný stál na poli s ječmenem a vzhůru přicházelo vojsko. Všichni prchli, avšak on tam zůstal a zabil ty muže, až jeho paže zemdlely. Jiný sestoupil do cisterny a holou rukou zabil lva, když napadl sníh. Když za ním přiběhl Egyptan s dlouhým oštěpem, vzal hůl a vyrazil mu oštěp z ruky, uchopil oštěp a zabil jím Egyptana a dalších tři sta důstojníků.

Byli to velcí muži! David jednou zvolal: „Kdybych se mohl ještě jednou napít z toho pramene!“ , kde on své ovce zrána napájel, neboť jakmile je vyvedl z ovčína, byly žiznivé. Tito muži tasili meč, probjovali se patnáctimílovou vzdáleností a přinesli tu vodu. David řekl: „Pán mě chraň před tím, abych ji pil,“ a vylil ji na zem jako oběť před Pánem. Jaký nádherný obraz na stejnou věc dnes večer z Jana 3:16: „*Neboť tak Bůh miloval svět, že Syna Svého jednorozeného dal...*“

Co učinil Kristus? Život, který měl, aby věčně žil, nechal ze Svých žil vytéci na zem.. Jeho přirozený život byl vylit za nás na zem, jako oběť za hříchy. I dnes existují ještě mezi pohany čestní, velcí muži, kteří se chopí meče a stojí tu, aby si probjovali svoji cestu, přinesli čerstvý doušek vody pro Krista, našeho Davida, který je dnes velmi nepopulární. Víme ale, že náš David, který přijde s mocí, rozšlape všechny pohany pod Svě nohy a bude jím vládnout železnou holí. Opravdu stateční muži tu stojí se Slovem Božím, bíjí neohroženě nalevo, napravo, neboť víme, že On přijde v moci.

Čtème nyní z Matouše 2:

„Když se pak narodil Ježíš v Betlémě Judově za dnů Heródesa krále, aj, mudrci od východu slunce vypravili se do Jeruzaléma, řkouce: Kde jest ten narozený král Židovský? Nebo viděli jsme hvězdu jeho na východu slunce, a vypravili jsme se, abychom, se klaněli jemu.

To uslyšev Herodes král, zarmoutil se i všechen Jeruzalém s ním.

A protož svolav všechny přední kněží a učitele lidu, tázal se jich, kde by se Kristus měl naroditi.

Oni pak řekli jemu: V Betlémě Judově. Nebo tak jest psáno skrze proroka:

A ty Betléme, země Judska, nikoli nejsi nejmenší mezi knížaty Judskými; neboť z tebe vyjde vývoda, kterýž pásti bude lid můj izraelský.

Tehdy Herodes tajně povolav mudrců, pilně se jich vyptával, kterého času by se jim hvězda ukázala. A když je propouštěl do Betléma, řekl: Jdouce, vyptejte se pilně na to děťátko, a když naleznete, zvěstujte mi, at' i já přijda, pokloním se jemu.

Oni pak vyslyševe krále, jeli. A aj, hvězda, kterouž byli viděli na východu slunce, předcházela je až i přišedši, stála nad místem, kdež bylo děťátko. A uzřevše hvězdu, zradovali se radostí velmi velikou.

I všedše do domu, našli děťátko s Marií matkou jeho, a padše, klaněli se jemu; a otevřevše poklady své, obětovali jemu dary, zlato, a kadidlo a mirru.

A od Boha napomenuti jsouce ve snách, aby se nenavraceli k Heródesovi, jinou cestou navrátili se do krajiny své.“

Je to docela zvláštní, jak tu Bůh mluvil podružnějším způsobem. Bůh hovoří k lidem ve snách, tomu věřím, avšak jak Bůh v tomto případě použil to druhořadé, to bylo zvláštní.

Je-li nějaký sen vykládán správně, vyrovná se vidění – je-li to skutečně sen, který byl správně vyložen. Bůh toho již dávno používal ve Starém zákoně a ve všech věkách, a On zaslíbil, že toho v posledních dnech opět použije. Nu, lidé se mohou příliš najíst, atd. a mít potom tíživé sny. Potom to nejsou pravé duchovní sny, není ve vás žádný duchovní ohlas, jestliže jej slyšíte nebo čtete. Mnohé z toho se může zdát správné. Existují však i pravé duchovní sny. My zde v kapli víme, že Bůh dává lidem sny. Jsou vykládány, naplňují se, jsou pravé. Avšak je to druhořadý způsob, jak se to děje.

Důvod, proč se to tak stalo tehdy, byl, že v zemi neexistoval v tom čase žádný prorok, aby sen vyložil. Nebyl tu prorok jako Josef, Daniel, a ti proroci ze staré doby, aby sny vyložili. Po čtyři sta let již neměli proroka a Bůh použil snu pro blaho Svého Dítěte. ON to učinil.

Mluvil k Josefovi, který byl spravedlivým mužem a který se rozhodl, že se jí zřekne, aniž by vyvolal veřejný rozruch. Bezpochyby mu vyprávěla o návštěvě Gabriele a o tom, co jí řekl. Když ale zjistil, že bude matkou, to bylo příliš neobyčejné. Víte, že to bylo něco zcela jiného. V tom spočívá ta příčina i dnes. Bůh činí věci neobyčejným způsobem. Je to tak neobvyklé, že dokonce spravedliví lidé to nemohou vidět.

Josef tomu nemohl porozumět, bylo to příliš neobvyklé. Byl to dobrý člověk, nebylo s ním nic převráceného. Byl to dobrý a spravedlivý muž, ale toto bylo tak neobyčejné. Lidé tvrdí, že Josefovi bylo jistě již čtyřicet nebo pětáctičet let, když byl zasnouben s Marií. Ale zde zjišťujeme něco, co se ještě nikdy nestalo: Panna byla s tímto mužem zasnoubená a měla se stát matkou! Bylo to nadměru tak neobvyklé, že se Josef rozhodl, že se jí vzdá. Ale přesně v rozhodujícím okamžiku poslal Bůh Svého anděla, který se mu zjevil ve snu a pravil: „Nerozpakuj se vzítí Marií jako svou manželku k sobě, neboť dítě, které očekává, je z Ducha svatého.“

Jakou nově narozenou víru musel Josef mít, když potom vstal! Nepotřeboval žádný výklad, neboť sen nebyl v symbolech. Úplně jasně bylo řečeno: „Neobávej se vzít Marii k sobě jako svoji ženu, neboť dítě, které očekává, pochází z Ducha svatého.“ Neexistoval prorok, který by byl mohl dát výklad, proto to musel obdržet přímo do Boha tak jasně. Bůh zvolil ten druhořadý způsob.

Čemu nás to vyučuje, ještě než přejdeme k našemu textu? Učí nás to, že Bůh může použít náš rozum, naše sny, podvědomí, naše vědomí, jazyk, zpěvy a oči. Všechno,

co máme, může být Bohem použito, je-li to Bohu oddáno; vidíte, všechno, co jste Bohu předali. ON použije všechno, s čím se můžete sdílet a každou část z vás. Úplně jedno, co to může být, On to upotřebí, je-li to posvěceno pro Jeho účel a Jeho povolání.

Dnes večer budeme mluvit o **darech**. Chtěl bych vzít titul, který jsem si napsal, když bratr Neville řekl: „**Boží dary najdou vždy své místo.**“ Boží dary jsou odmítány, ony však nalézají své místo.

Všimněte si darů, které Mu přinesli mudrci. Dnes si lidé navzájem vyměňují dárky. Každý musí obdržet dárek a každý se pokouší zjistit, co dostane od toho druhého, aby mu dal něco rovnocenného. Jestliže tomu tak není, míní, že to bude muset dohonit k Novému roku. Každý uvažuje, má starost, prochází obchodními domy; dokonce i milionáři přemýšlejí o tom, jak to budou moci napravit. *Dají jednomu tolik, druhému tolik.* To všechno je zvrácené. Má to něco společného s vánocemi?

Existuje jen jeden dar, který můžeš dát, a to jsi ty sám. Předějte se Bohu, neboť Bůh vám již Svůj Dar dal. Existuje jen jedna věc, kterou Bohu skutečně dlužíte: sebe.

Častokrát jsou v Bibli uváděna jména. Jenže toho dnes už tak nedbáme, Často jste slyšeli, že opovrhují jménem „Ricky“, které dávají svým dětem mnozí rodiče. **Ricky** je strašné jméno! Nesmíte je tak jmenovat. Máte-li dítě, které se jmenuje Ricky, pak je nechtě změnit za každou cenu na jiné jméno. **Ricky** nebo **Elvis** nebo něco takového – Ricky kupříkladu znamená „krysa“. Jak někoho jmenujete, tím je utvářen. Nedávno tu byla jedna dáma, měla hochu, který se jmenoval Ricky; James Ricky bylo jeho jméno. Říkali mu Ricky, protože to bylo tak populární. Řekl jsem: „Změň to jméno!“

Vidím, že zde sedí lidé, jejichž vnuče je milé půvabné stvoření. Ten druhý se jmenuje Ricky, a tak on také je. Pozorujte ho, jeho povaha je právě taková. Byli to jeho prarodiče, kterým jsem řekl: „Ať matka změní jméno toho chlapce. Změňte jméno a dejte pak pozor, co se na tom dítěti stane.“ Hled'te, vy tomu nechcete věřit. Myslíme, že na to jsme žili již příliš dlouho.

Jestliže jméno nemá co říci, proč tedy Jákob, dokud se jmenoval Jákob, byl právě to, co znamená jeho jméno, totiž „Istivý, podvodník“? Když ale potom bojoval celou noc s Pánem, dal mu Pán jiné jméno. Byl tehdy asi šedesátiletý. Změnil jeho jméno z Jákoba na **Izrael** – „Kníže Boží“, a to on byl.

Proč musel být Abram přejmenován na „**Abraham**“ dříve, než se dítě mohlo narodit?

Nebo Pavel – jeho jméno bylo „Saul“, když však měl potkání s Ježíšem, změnil ho On ze Saula na „**Pavla**“.

Šimon byl přejmenován z Šimona na Petra, což znamená „Malý kámen.“ Všechna jejich jména byla změněna, proto, že je něco na tom, jak se jmenujete. Nechtěl bych se tím více zabývat, neboť se vrátíme příští neděli k tomu, jak se nějaké jméno sestavuje. Avšak již nyní poznáváme, že jsou tyto věci pravdivé.

Dejte pozor, co Bůh činí. Jak podivné je to, když dnes večer vidíme, že z Východu přišli moudří, učení, významní muži, z Babylonu, k němuž patřila Indie. Nedostali se tam

za jednu noc, tak, že vyrazili jednoho večera a v příštím již byli na místě, ale byli přibližně dva roky na cestě. Nenalezli malé nemluvnátko ve stáji, ale malé dítě.

Herodes dal zabít všechny děti až do dvou let, protože věděl, že to nebylo novorozeně v kolébce, dal proto usmrtit všechny malé děti. Dal však zabít jen ty do dvou let, aby mohl být jist, že On byl mezi nimi. (Matouš 2:16–18). Dal si oznámit dobu, neboť nechtěl zabít všechny. Byli pro něho jako otroci. Chtěl mít jistotu, že On byl mezi nimi a tak řekl: „To dítě bude asi dvouleté. Zabijte tedy všechny, kterým jsou dva roky a méně.“

Tím bylo splněno, co řekl prorok: „Křik je slyšet v Ráma, nařikání a pláč přehořký: Ráchel pláče pro děti své a nedá se potěšit, protože žádného není.“

Zjistili jste, že tito moudří, významní muži byli tam v Babylonu, když uviděli Jeho hvězdu. „Viděli jsme Jeho hvězdu na Západě a přišli jsme, abychom se Mu klaněli.“ Přišli od Východu, kde spatřili hvězdu a táhli k západu, neboť Palestina leží na západ od Indie. Táhli podél řeky Tigríd a procházeli stepí, až přišli do Betléma, kde našli dítě. Považte, Josef i ostatní tam zůstali, aby odešli do Nazaréta, kde dítě vyrostlo.

Vidíme zde, že tito muži byli znalci hvězd a pozorovali hvězdy; poznali, že se něco děje, když tam viděli vycházet toto tajemné nebeské světlo. Věděli, že se narodí Mesiáš, panovník nebe i země a přišli, protože poznali, že Božství bude zahaleno do lidského bytí. To vysvítá z jejich svědectví. Vy víte, že i váš život mluví mnohem hlasitěji než vaše slova. Úplně jedno, co řeknete, lidé vědí, kdo jste, skrze to, co jste.

Dejte pozor, co Mu přinesli tito lidé, mudrci. Povšimněte si, že dary, které Mu darovali, vyjadřovaly to, co o Něm smýšleli. Přinesli Mu zlato, kadidlo, a myrhu. (Kralický překlad: mirra) Dejte nyní pozor, co znamenají tyto symboly, o nichž bych chtěl nyní mluvit. Poznamenal jsem si tu několik míst z Písma, jak dá Pán, budeme je v krátkosti číst.

Byly to zlato, kadidlo a myrha.

Jak vhodné je zlato pro Krista, neboť zlato v Bibli hovoří o Božství. **Zlato** znamená „Božství“. Hned se k tomu vrátíme. **Kadidlo** mluví o „bohoslužbě“ a **myrha** je „smrt“. **Bůh – Božství** ve službě, k tomu, aby zemřel. To se hodilo na Něho. Věci, které přinesli, vyjadřovaly, co si mysleli, kým On byl.

Říkám vám dnes toto: Věci, které Mu přinášíme, ozřejmují, co si o Něm myslíme. Rozumíte, co mám na mysli? Jestliže věříte z celého srdce každému slovu, dáte to znát tím., že za to dáte všechno, co máte. Myslíte-li však, že je to dobré místo, kde se můžete sejít s lepšími lidmi v církvi, pak dáte jen to, co tomu odpovídá. Je to pár družných hodin se shromážděním. **Jestliže Slovu ale věříte z celého srdce, pak dáte za to všechno, co je ve vás. Dokazuje to, že skutečně věříte poselství, že je to pravda.**

Tak mnozí říkají: „Mohu věřit až potud. Tomu věřit mohu.“ Myslím, že jsem tu posledně mluvil o „Věřících, udělaných věřících a nevěřících.“ Nebylo to tak? Nemluvil jsem zde o tom? A jak je každá osoba zařazena? Dojde k tomu, že z toho mohou přijmout tolik a tolik a zbytek nikoliv.

Jak výstižně byly ty dary pro cestu Kristovu zde na zemi, který se narodil na tuto zemi jako dítě. Dary, které Mu přinesli moudří muži, se týkaly přesně Jeho pověření od Boha a Jeho životní cesty na zemi.

Nuže, to první se vztahuje na Boha. Toto byl Bůh, Ježíš byl Bůh v podobě člověka. Až dodnes je to pro lidi těžko pochopitelné, že byl Bohem. ON jím však byl. Nebyl o nic méně než Bůh. Byl Bůh zjevený v těle. Byl Stvořitelem ve Svém vlastním stvoření. ON byl Stvořitel ve Svém stvoření, pro stvoření. Byl Stvořitelem ve Svém stvoření, skrze Své stvoření, pro Své stvoření. Všechno, ten celek bude opět shrnut v Bohu. Nevidíte to? Plnost Boží! Byl Stvořitelem tak dalece, že byl Bohem. A byl bytostí na zemi, časnou bytostí; to znamená, že zde musel mít počátek. Proto si stvořil tělo, v němž přebýval. Bůh sám si stvořil tělo pro Sebe, aby tímto Stvořením mohl zachránit ztracené stvoření, které stvořil.

Neexistuje nic, co by mohl člověk úplně zrušit, ani jedna věc ne. Nemůžete udělat nic, čím byste něco docela zrušili. Můžete vzít kus papíru a spálit, nebo nechat vyhořet budovu; můžete spálit strom, avšak tím jste jej úplně nezničili. Jestliže žár ohně všechno zničí, pak jsou to jen chemické součásti, které jsou rozloženy. Vráti se k tomu, čím byly na počátku. Nejsou zničeny. Tak je tomu i s kusem dřeva, který spálíte. Kdybychom žili ve věčnosti jako Bůh a chemikálie ze dřeva a ohně se vrátily ke svým původním počátkům, k tomu, čím byly, a byly by rozloženy v atomy a my bychom – jak svět říká – přečkali miliony let, pak by se mohly vrátit a stát se stromem, právě tak, jak byl předtím.

Nic nemůžete zničit docela, neboť je to mluvené Slovo Boží. Amen. Ó, to způsobuje, že cítím duchovně. Co Bůh řekne, to trvá na věky. Amen! Vidíte, nic nemůžete úplně zrušit. Jsme částí této země a nemůžeme být nikdy úplně zničeni. Ne! Duše, která hřeší, země, to poznáváme, avšak tělo, v němž žijeme, nemůže být zničeno.

Proto si Bůh stvořil tělo. ON byl Stvořitel, který stvořil Své vlastní stvoření, aby mohl skrze toto stvoření zachránit Své ztracené stvoření. To jsi ty a já – časná stvoření.

Jeho Slovo to ukazuje přesně, a On i Jeho skutky dokazují, že nebyl ničím menším než Stvořitelem. Vzal chléb, lámal a stále dále lámal z toho jednoho chleba a nakrmil jím pět tisíc lidí. Potom sebrali ještě 12 košů plných drobků, které zbyly a všichni se nasýtili chlebem.

Vzal jednu rybu a ulomil z ní. Zjišťujeme, že na počátku tuto rybu stvořil. ON na počátku stvořil chléb. Vzal rybu a ulomil z ní. Předtím to byla živá ryba, potom ale byla uvařena nebo upečena. Jakmile z ní ulomil, narostla v témž okamžiku znovu. Když z ní ulomil, vznikl nový kus uvařené nebo upečené ryby. Není to podivuhodné? Ukazuje to, že nebyl nikdo menší, než Jehovah. Byl Stvořitelem, mohl vzít Svévlastní stvoření a Svým stvořením vyjádřit, kým On byl. Haleluja! To dokazuje, kdo On byl. Byl Bohem. Zlato, které dostal jako dar při Svém narození, se k Němu hodilo. Byl Bohem, který se stal Tělem.

Chtěl bych tu něco doplnit – nejsou tu přece cizí dnes večer v této modlitebně, mám za to. Avšak dovolte, abych něco řekl. Nuže, toto je k uvážení resp. k prohloubení. Všimněte si a přemýšlejte: Ježíš řekl u Jana 14:12: „Kdo věří ve Mne, skutky, které Já

činím, i on činiti bude a větší nad ty činiti bude; nebo Já jdu k Otci Svému.“ Všimli jste si toho? To bylo to, co Syn Boží zaslíbil věřícím: že věřící v těchto posledních dnech bude konat ještě větší věci, než konal On. Je to napsáno u Jana 14:12. Souhlasí to? Věříte, že to Ježíš řekl?

Podívejte se, když Ježíš stvořením rozmnožil chléb, vzal jeden chléb a z toho chleba stvořil další chléb. Když rozmnožil rybu, vzal rybu, kterou stvořil, a udělal z ní více ryby. Je to pravda? Vzal vodu, ze které by se nikdy nestalo víno, a přesto z ní víno udělal. Souhlasí to? Viděli jsme však, že v těchto posledních dnech stvořil v našem středu věci, aniž by tu něco bylo. Je to tak? Stvořil veverky, kde žádné veverky nebyly. To je pravda. ON zůstává Bohem, Je dnes právě tak Bohem, jak jím byl tehdy a vždycky byl a bude. ON je stále ještě Bůh a vybízí nás, abychom, tornu ze srdce věřili. „Větší než toto – aniž bychom měli něco v ruce, z čeho bychom mohli ulomit. Výslov to, a tak to bude.“

Pochopte, že byl identifikován. Skutky, které konal, potvrdily, že byl Bohem; dokázaly, že On to byl, neboť řekl: „Nekonám-li skutky Mého Otce, pak Mí nevěřte.“

Nemohl by křesťan dnes také říci: „Nečiním-li skutky mého Zachránce, pak mí nevěřte?“

„Jak Mě poslal Otec, tak posílám Já vás.“ Činite-li skutky, stvořitelé skutky Otce, který- Ho poslal, pak je to Kristus – Stvořitel, který nás posílá a který koná skutky Krista – Stvořitele. „Jako Otec Mne poslal, tak posílám Já vás. Nekonám-li skutky Mého Otce, pak Mí nevěřte.“ Pak musí křesťan dnes ve svém životě konat to, co Kristus nebo máme právo říci: „Není tomu tak.“

Vidíte, Jeho skutky potvrzují, že byl Stvořitelem. Skutky, které konal, korunovaly svědectví Jeho života, že byl Stvořitelem. Skutky, které konal, korunovaly svědectví Jeho života, že byl Stvořitelem. Neexistuje možnost pominout to. Proto byli se svými dary v dokonalém souladu s Bohem, když přinesli zlato jako dar; darovali Mu zlato, což Jej identifikovalo jako Božství.

Vždy koruna, zlatá koruna, zlatá hlava, jako při králi Nabuchodonozorovi – vidíte, že Božství je vždycky představeno zlatem.

Nyní ke **kadidlu**. To probereme rychle. Kadidlo patřilo k oběti, která byla přinášena Jehovovi při bohoslužbě. Chcete-li si poznamenat ta místa z Písma, je to 3. Mojžíšova 2:2 a 16:6–15. Zjišťujeme, že přinášení obětí Jehovovi bylo úkolem kněží. Když přinášeli oběť, muselo to být spolu s kadidlem. Pro oběť za hřích byly smíchány různé věci. K suché oběti a oběti sem a tam obracení (oběť pokojná) bylo přidáno kadidlo. Neboť jestliže to bylo pomazáno kadidlem, což znamená, zeje to bohoslužba pro Jehovu-Boha, pak to bylo před Ním příjemné. Zjišťujeme, že On je Bůh. Přinášeli Mu kadidlo, a byl to obraz na to, že koná službu Jehovy. Ježíš byl služebníkem Jehovy.

U Matouše 12:15–21 zjišťujeme, že On byl služebníkem Jehovy: „Aj, služebník Můj, kteréhož jsem vyvolil, ten milý Můj, v Němž se dobře zalíbilo duši Mé.“ To byl On. „Položím Ducha svého na Něj.“ Jeho život byl pomazán kadidlem pro službu Jehovy. Jaké dary Mu to přinesli tito moudří muži! Vidíte, dary, které přinesli, byly tady k tomu, aby prokázaly Ježíše jako služebníka Jehovy.

Kdybychom to jen mohli učinit tak, abychom to dokázali svým životem! Náš život by měl dokázat, že jsme služebníci Jehovy. K tomu bylo určeno kadidlo, to z Něho udolalo služebníka Jehovy.

Nyní myrha. Myrha sloužila k balzamování mrtvých. Nalézáme u Jana 19:39, že Maria a ty ostatní měly u sebe myrhu, když přišly k pohřbení Ježíše, aby Ho jí pomazaly, neboť On musel být služebníkem smrti pro Jehovu. Někdo musel zemřít. To byla služba, která musela být učiněna pro Boha a nikdo kromě Boha samého nebyl hoden, aby to učinil. Myrha, kterou přinesli, ukazuje, že Božství ve spojení se službou, bylo také pomazáno myrhou. Neboť toto Božství muselo být dáno ve smrt, aby ti nedokonalí byli zachráněni. Ó, jaká to velká věc!

Celé stvoření bylo ztraceno. Probrali jsme to v sedmi pečetích. Vidíte, celé stvoření bylo ztraceno, všemu byl konec a všechno patřilo Satanovi. Případlo to jemu a stále ještě to vlastní. Jistě, že to činí. To je důvod, proč musíme bojovat a že máme všechny ty těžkosti. On panuje nad každou zemí; Satan to koná. Každá vláda, každý král, každá země je pod vládou Satana. Celý svět je ovládán Satanem a jím veden. To je ten důvod, proč máme všechny tyto těžkosti. Každý, kdo zná Bibli, vám může říci, že je to Satan. Bible sama říká, že on ovládá celý svět. Avšak Kristus všechno zdědí, neboť je naším Vykupitelem. Přišel, aby celé stvoření vykoupil a nikdo kromě Boha to nemohl učinit.

To je důvod, proč Bůh nekoná nic bez člověka. ON působí vždycky prostřednictvím člověka, neboť On musel použít člověka, aby rozvinul Svoji vlastnost jako Zachránce. Musel ho učinit ke Svému obrazu, Sobě podobným, dát mu svobodnou vůli a přenechat mu, jak bude jednat. Člověk mohl svobodně volit. Věděl, že člověk padne, přenechá-li mu toto rozhodování. Protože to musel učinit, proto jeho osud obrací a činí z člověka Svého účastníka. ON nekoná nic, jedině prostřednictvím člověka.

Celé vykupitelské dílo se stalo skrze člověka. Haleluja! Smrt přišla skrze prvního člověka, život přišel skrze druhého Adama. Tady to máte. On nekoná nic, neboť nejdříve musel k tomu vzít člověka a potom vzal rovněž člověka, aby vykonal vykoupění. Jehovah je Bůh a stal se dítětem. Byl učiněn hříchem, aby mohl vykoupit hříšníka. Vidíte, to je ta celá věc.

Vidíte, jak výborně se tyto dary na Krista hodí. Zlato hovoří o Jeho Božství. Oni nebyli žádní pohané, byli Bohem inspirováni. Nic si nedomyšleli. Toto zde dokonce ukazuje, že mudrci viděli to nadpřirozené, neboť jejich dary, které přinesli, dokazovaly a svědčily o nich, že viděli to nadpřirozené. Proč? Mluví to dokonale. Přinesli **zlato** – Božství; přinesli **kadidlo** – služba; přinesli **myrhu** pro Jeho smrt. Ačkoli byl ještě batole, poukázali již na to, že Bůh v těle utrpěl smrt, aby vykoupil padlé lidstvo. Jak to mohou lidé odmítnout?

Chápete vůbec, k čemu zde jsme? Odkud přicházíme? Proč tu jsme? Nejsme tu prostě náhodou, byli jsme sem postavení za jedním účelem, a musíme sloužit tomuto cíli. Přesto stojíme stále ještě na podkladě svobodného rozhodnutí a můžeme Mu sloužit nebo Jej odmítnout, tak, jak tomu bylo na počátku s Adamem.

Dívám se na tuto dívku zde, bratře. Myslím, že je to ta dáma, která hrála na klavír a slyšel jsem ji také zpívat. Mluvili jsme o nich, když jsme byli na cestě sem. Tady je rodina, která celý svůj život a všechno posvětila Kristu. Podívejte se na tu rodinu, jak je spořádaná. Podívejte se na ty mladé dívky. Stály zde nahoře a jsou vzorem pro mladá děvčata.

Před několika dny jsem někam přišel -jméno toho místa jsem zapomněl. V New Yorku přece mají celé městské čtvrti plné flákačů. Děvčata tam nosí jen něco jako plavky nebo bikiny, jak tomu říkají, a nic přes to. Kromě toho dělají všechno, nač zrovna mají náladu, lhostejno, co to je. Proč? Jsou to flákači. Prostě si mohou dovolit všechno. Jestli si lehnou a nechťejí vstát, pak si lehnou a nevstanou. Jestliže si usmyslili něco určitého, pak to učiní. Nechťejí-li to udělat, tak to prostě neudělají. Jejich myšlenky jsou neustále na cestách. Tak daleko to může dojít s neobráceným smýšlením. Nemáte právo to dělat, protože nepatříte sami sobě. Jste vykoupeni Bohem, Ježíšem Kristem, Synem Božím, který se stal tělem. Ale vidíte to nahromadění hříchu!

Když potom vidíme vyniknout takové mladé dívky jako tyto – je to pro mne světlo v době tmy. Je to jako zasnívivší se blesk, který šlehne na nebi jako bič Boží, aby ukázal, že může existovat světlo. Spravedlnost může existovat uprostřed hříchu.

Maria, matka Ježíšova bydlela v Nazaretu, měšťě nejhorší pověsti, jaké tehdy v zemi existovalo. Avšak, odtud zvolil Bůh dívku, která měla přivést na svět Jeho Syna, líheň, mateřský klín, skrze něž se muselo narodit dítě. Takovou osobu On vzal, aby to učinil. Bůh působí skrze lidské bytosti, aby lidské bytosti vykoupil. Může vás vzít a působit skrze vás, aby vykoupil lidstvo, jestliže Mu plně zasvětíte všechno, co jste.

Jste-li mladou ženou, zasvěťte svojí morálku. Jste-li mladým mužem, pak zasvěťte svojí morálku, zasvěťte vaše smýšlení, zasvěťte vaše myšlení, zasvěťte vaše srdce, zasvěťte svojí duši, zasvěťte všechno, co jste a nechte skrze to působit Krista. Jaká to nádherná věc! Musíte přebrodit řeky, musíte přejít mosty, skrze trnité křoví a houští, skrze lesy a temná místa, přes hory a výšiny. Co konáte? Jednoho dne se budete muset postavit a ohlédnout se zpět, abyste viděli, odkud přicházíte a budete souzeni podle cesty, kterou jste zvolili. Řiďte proto všechno své smýšlení, své myšlenky k Polárce (hvězdě), k centru Božimu a neuchylujte se od něho. Držte se Ho bedlivě, On vás dovede jako ty mudrce rovnou ke Kristu.

Byl pomazán myrhou. Zjist'ujeme u Jana 12:1 a 7, že to bylo přesně to, co se s Ním stalo. Byl dokonalým služebníkem Božím, kterého On pomazal všemi Svými božskými dary, ON byl pomazán všemi dary Božími, neboť byl Bohem. ON byl Bůh. Hleďte, **oni** Mu přinesli dary.

Nu víte, většina lidí zde vždy něco posílá. Kdybych i já chtěl někomu něco poslat, to bych nemohl, neboť to přichází z celého světa. Prostě bych to nemohl. Vážím si všech maličkosti od lidí, kteří tím přinášejí sami sebe a vyjadřují svoji vděčnost.

To bylo to, co učinili tito bohatí muži. Byli to mudrci, a přinesli zlato, čisté zlato. Přinesli nejlepší kadidlo, jaké mohli najít a přinesli rovněž nejlepší myrhu, jakou dostali. Poznali také, co učinila žena u Jana 12. Kdybychom měli čas, mohli bychom to přečíst.

Ale nechci vás zde příliš dlouho zdržovat, protože zítra je pondělí a mnozí z vás musí pracovat.

Hleďte, ta žena přinesla myrhu (král.: nardus), tuto drahou mast, aby zahladila zápach smrti. Rozbila alabastrovou nádobu a vylila ji na hlavu Ježíšovu. Jidáš řekl: „To mělo být dáno chudým.“ To neřekl proto, že by mu chudí leželi obzvláště na srdci, nýbrž proto, že byl od počát ku zloděj a spravoval peníze. Řekl: „Proč nebyla prodána a výnos nebyl dán chudým?“

Ježíš řekl: „Nech ji na pokoji. Neboť ona toto vykonala ...“ Již Ho pomazala pro Jeho pohřeb. Tato žena byla tak vděčná, že její hříchy byly odpuštěny, že za to vydala všechny své peníze, vzala alabastrovou lahvičku, rozbila ji a olej vylila na Jeho hlavu, takže celá místnost byla naplněna jemnou vůní myrhy. Pomazala Ho k Jeho smrti. Učinila tuto službu, aniž by věděla, co tím učinila. Ona však byla Bohu tak vděčná.

Jste-li tak vděční za vánoce, pak to neznamená, že se řekne: „Dám Jonesovým dárek a oni mi dají něco zpět. Dozví se zítra, co jsem dostal.“

Proč neotevřete svá srdce, nepodíváte se dovnitř, co je v něm a nezjistíte, co tam uvnitř máte? Zjistíme-li, že je prázdné a že v něm jsou jen vymyšlená ustanovení víry a starosti světa – proč potom neprosíte Krista o to, aby vás dnes večer naplnil? Dnes večer byste pochopili skutečný význam vánoc. Je to „Kristus ve vás“, jestliže Bůh přebývá v lidském srdci. To je skutečný význam vánoc.

Ale hleďte, dnes máme tak negativní postoj. Je to ďábel, který nás do něho přivádí. To pestré cukroví, vousatý muž s pytlek plným hraček na zádech a se sobem, který letí vzduchem jako letadlo a na celém světě navštíví každý domov a každé dítě – není to nic než lež. Je to zjevná lež. Ale podívejte se, ďábel to udělal, aby překroutil myšlenky lidí.

Obchodní svět má z toho užitek. Vydělají na vánočním prodeji dost, aby téměř po celý další zbytek roku mohli odpočívat. Nedávno jsem mluvil s jedním obchodníkem. Řekl: „Vše, co potřebuji, jsou tyto dva týdny. Kdybych nemusel zaměstnávat personál,“ řekl, „čekal bych až na příští vánoční prodej. Až do příštích vánoc bych mohl rybařit nebo dělat, co bych chtěl.“ Avšak minil: „Nechávám jen ty hochy zaměstnané. Ponechávám je zde, aby obchod zůstal otevřený, abych mohl zaplatit zaměstnance a ty věci. Víc nedělám, až se opět přiblíží vánoce.“ Vidíte, stalo se to věcí obchodu, namísto aby se jednalo o vzývání.

Bůh pomazal Ježíše Svou vlastní plností. ON byl tím darem Božím pro svět. Svým darem, který Mu ti moudří muži přinesli, dokázali a ukázali, že ve svém srdci věděli, kdo On byl a co pro ně učiní. Proto ani nebylo divu, že jako první padli na zem a klaněli se Mu. Jednali v dokonale správném pořadí. Než to vůbec mohli pochopit, padli na svou tvář, vzývali Jej, a potom obětovali své dary. To je způsob, jak slavit vánoce: Jeho vzývat, potom obětovat dary tím, že své tělo přinesete jako živou, celou a bohuľibou oběť.

Víte, co se stalo poté, co to ti moudří muži učinili? Otčím a matka Kristova – vlastně obojím byl Bůh, Jeho Otcem i Matkou – avšak zjišťujeme, že tyto dary od mudrců přijali. Žádný div, že jsou nazýváni mudrci. Byli moudří. Skutečně měli moudrost. Kdyby jen

lidé byli dnes tak moudří, právě tak moudří! Jen moudří lidé přicházejí ke Kristu. Člověk, který se od Něho odvrátí, je bláhový člověk. Jen moudrý člověk přijde ke Kristu.

Dejte nyní pozor! Potom Jej ti moudří muži identifikovali jako toho, kým On bude. Podle Písma zjišťujeme, že přesně to On byl; **Bůh s úkolem zemřít**. K čemu? ON byl Božství ve službě Boha, aby zemřel. Ježíš byl Bůh, který měl za úkol zemřít a tím vykoupit svět. Co s tím svět učinil? Zavrhli to, odmítli to. Proč? Většina jich to učinila právě proto, že zemřel. Řekli: „Nemůže přece být Bohem a zemřít.“ Člověk, to tělo, nebyl Bůh, ale Bůh byl v tom těle. Toto tělo nesmí zahynout. Kristus, který je ve vás, je ten jediný, který vás může vzkřísit, To je Bůh – Bůh ve vás.

Dejte nyní pozor! Totéž se děje nyní: Odmítají Boha, který se potvrdil. Pochopili jste to? Jistěže nechají zanést své jméno do seznamu členů kostela a řeknou: „Pokusím, se žít podle tohoto ustanovení víry. Složí na to přísahu. Avšak jde o to, abyste přijali Boha, vyjádřili to týmž druhem darů, jako oni. Dokazujete svým darem, že předáváte celé své bytí Jemu, který potvrdil, že je Bohem. Potom, se identifikujete s Bohem tím, že obětujete všechno, čím jste. Všechno, co jste, obětujete samému Bohu.

V těchto dnech, ve kterých nyní žijeme, Kristus potvrdil mezi lidmi, že je stále ještě Bohem. ON je stále ještě Bohem., neboť On je Slovo. Vidíme-li, že se Slovo samo vyživá, potom víme, že to nedokáže konat člověk. Je to Bůh, Slovo, které se ohlašuje skrze člověka. Ježíš sám řekl: „Syn nemůže sám nic od sebe činit. JÁ nemohu nic konat, jsem člověk, avšak Můj Otec, který ve Mně přebývá, ukazuje Mí všechny tyto věci, které On sám činí.“ Amen! Tady to máte. Co je to? Bůh, který se potvrzuje v člověku. To stejné je i dnes: Bůh, zaslíbené Slovo pro tento čas, se může ve vás potvrdit. Amen! Můžete se toho pak pevně držet? Ukažte, že tomu věříte! Přenechte to Bohu, věřte tomu, buďte ochotní ke službě, buďte svolní zemřít sami sobě a svým vlastním myšlenkám. Dnes je to však zamítáno právě tak, jako tehdy.

Vidíte, Bůh vedl mudrce s jejich dary. Přibližně dva roky následovali hvězdu. To dokazuje, že to nemohl být jeden z přírodních úkazů. Neboť kdyby se hvězdy potkaly na své oběžné dráze, pak by tomu bylo jinak. Jedině, že by to tito mudrci viděli a věděli již dlouho předtím, než se to stalo, že se na své dráze budou muset setkat a že se v tom čase sejdou přesně nad Betlémem. Kdyby to věděli předem, že se tato nebeská tělesa sběhnou, pak by byli vyrázili.

Bůh mudrce vedl, neboť měli pravé dary. Bůh vedl moudré muže, protože měli ty pravé dary, aby potvrdil, že to byl Jeho Syn. Ó, jak mocné! Rozuměli jste tomu? **Moudří lidé dneška, jste-li moudří ve jménu Páně a nemáte-li něco nepravého, nýbrž dary, které zaslíbil Bůh pro tento čas, pak vás Bůh povede, aby bylo potvrzeno, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky. Tady to máte; moudří lidé!**

Bůh tyto dary řídil, neboť to byly dary, které potvrzovaly, že to byl On. Moudří lidé dneška, jestliže byste mohli odvrátit své oči od církevnictví a všech věcí světa a vzhlednout k živému Božímu Slovu, pak Bůh Svým Slovem dokáže, že je to Jeho Syn, neboť On to je. „JÁ a Můj Otec jedno jsme.“ „Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a Bůh byl to Slovo. A Slovo se stalo tělem mezi námi.“ Je to dnes totéž Slovo – On je tentýž včera, dnes i na věky. Moudrý člověk je následuje, neboť Bůh pečuje o to, aby se

sám skrze ně potvrdil. Amen! Dar! Pravý, potvrzený dar Boží! Takového něco Bůh sesílá na zem, aby skrze to vyjádřil sám Sebe.

Zlatem, kadidlem a myrhou těchto mužů bylo vyjádřeno, že to byl Kristus a symboly bylo předstíněno a ukázáno, jak bude Jeho život. Byl Bohem, který se ohlásil službou, aby zemřel, aby tím vykoupil národy. Neboť On to byl, který měl „zachránit Svůj lid od jejich hříchů“ – ne svět, nýbrž Svůj lid měl vykoupit z **jejich** hříchů. Bible říká: „V Jeho jménu národy složí svou naději.“ Pohané budou doufat v Jeho jménu. Amen! Jinými slovy: Nevěsta, ti vyvolení z pohanů, složí svou naději ve jménu Ježíše Krista. „V Jeho jménu složí pohané svou naději.“ Bůh je vedl, neboť ty dary, které obětovali, byly vhodné pro ten čas.

Dejte pozor! Bůh – jak jsem řekl – rozvrhl již na počátku v 1. Mojžíšově Svě Slovo. Mohu vzít 1. knihu Mojžíšovu a ukázat vám každé časové období. Mohu vám ukázat přesně i to, kde lze najít v 1. Mojžíšově všechny kultury a ty věci, které máme dnes.

Bůh přidělil pro každé období určitou část ze Svého Slova, část pro toto, další pro ono, ještě další pro jiné období. Potom poslal proroka, který byl pomazán, aby Slovo Boží bylo naplněno. Ono se stalo již podezdvídkou pro to příští, které mělo přijít. Vidíte, jak se na ně Mesiáš opakovaně odvolával. Každý prorok naplnil svým životem, svou vlastní bytostí Slovo, které bylo dáno pro určitý čas. Přišel a naplnil napsané Slovo a také předpověděl, co bude ten další. A každý z nich mluvil o Něm. Amen. Neboť On byl ta plnost. ON byl hlavou proroků, On byl Slovo Boží. ON byl souhrn proroků. Amen. Tady Ho vidíte. Povšimněte si, jak je to předivné, čím On byl v jednom každém z těchto proroků.

Když se objevil, byl zjevenou plností všech proroků, neboť oni byli částí Slova Páně. ON sám pravil: „Jestliže Písmo jíž ty nazvalo bohy k nimž se stalo Slovo Boží, jak Mne můžete zatratit, řeknu-li, že jsem Syn Boží?“ Vidíte, dokonce ti v časových obdobích byli nazváni bohy. Bůh sám je označil jako bohy. Co byli? Byli vtělením Jeho Slova. Zde byl On, **plnost** Slova, Bůh v těle, Bůh zjevený v masitém těle.

Pohleďte! Dary, které obětovali tito muži, by byli nemohli přinést nějakému prorokovi. To by nebylo správné. Tyto dary by nemohly být dány Eliášovi nebo Mojžíšovi, musel je dostat On. Jelikož tyto dary byly určeny výlučně pro onu dobu a mělo jimi být vyjádřeno, kdo On byl, proto je provázel, ochraňoval a obdržel Bůh, dokud nenašly dokonalé Světlo. Jak výstižné!

Totéž je dnes! Máme lidi, kteří jsou právě tak věrní, milí, a upřímní. Avšak hleďte, něco se objeví, jak to Bůh dělal vždy, aby potvrdil tento den. Toto je ten den, o němž se mluvilo, že se měly stát tyto věci. Nebudou to mnozí, jen velmi, velmi málo jich bude, kteří budou zachráněni, **tak to říká Bible. Bude jich jen hrstka.**

Ježíš řekl: „Jak to bylo za dnů Noé, kdy bylo zachráněno osm duší ...“ Osm duší z jedné generace, která je přirovnána k této generaci! Jak to bylo ve dnech Noé ...“ Co bylo tehdy? Byl to mocný, kultivovaný národ, s významnými řemeslníky a staviteli; všechno, co měli, bylo vynikající. Tato civilizace má úžasné věci, jako tehdy. „Jak to bylo ve dnech Noé, tak to bude při příchodu Syna člověka,“ Bůh potvrdil skrze Noé Svě Slovo

zaslíbení. Bylo to velmi případné. Archa byla v souladu se Slovem Božím, když On řekl, že lidstvo zničí. Avšak zachránil, co mohl.

Tito moudří muži přinesli dary, aby potvrdili – jejich dary dosvědčily, kdo On byl. To je důvod, proč Bůh tyto dary ochránil, a to během celé cesty. ON je chránil, dokud s těmi dary nedorazili, neboť byly určeny pro ten čas. Rozumí tomu můj sbor? To je ono, co nyní probíhá. Doufám, že to neodchází přes vaše hlavy bez povšimnutí. Vidíte, musím to vyjádřit téměř podobenstvím. Ale vidíte to? Věci, které se dějí, jsou příslušné pro tento den – pro Laodiceu. Je to ten pravý čas. To je důvod, proč to Bůh ochránil, a On to prosadil a dal se skrze to sám poznat. Dary svědčily o Jeho smrti a staly se kamenem úrazu na jejich cestě. Byl to čas, to je pravda, který se vztahuje na tento den. To je důvod, že to Bůh ochránil, tak, jak to učinil ON to ochrání, dokud nebude splněn Jeho cíl.

Ó, četl jsem příběh, který mi nedávno opět přišel na mysl a který se sem hodí. Udalo se to ve velkém městě tohoto národa, v New Yorku, na Štědrý den. Byla tam chudá rodina. Otec měl TBC a jeho žena také. Byli na tom špatně. On byl neduživý a nikdo ho nezaměstnal. Neměl žádné vzdělání, proto ho nikdo nechtěl.

Tak se stal psancem a tulákem. Víte přece, co takový člověk dělá, někudy chodí, něco sebere a opraví to a kouká, co by za to mohl dostat. Z toho mála, co vydělal, se snažili žít. Od těch, kteří mají svůj stánek na ulici, koupil zavírací špendlíky a všelijaké maličkosti a zaplatil za jedno balení třeba 21 centů, pak to prodal za 25 centů. Tak na jednom balení vydělal 4 centy a to za celý dlouhý den. Řeknete: „To je dobrý výdělek.“ Pomyslete však, co prodal v jednom dni, činilo snad dvacet, třicet centů a měl rodinu.

Jeho žena byla neduživá a zemřela.

Nadešel vánoční čas. Ta malá dcerka byla podvyživená, protože nedostala správnou stravu a dostala také TBC. Byla asi 8 až 10 let stará. Nikdy k vánocům nedostala panenku. Chtěla jako dárek panenku.

Otec nebyl s to, aby jí dopřál lékařské ošetření. Jelikož viděl, že se stav děvčátka náhle zhoršil, podnikl vše, co jen mohl, aby sehnal dostatek peněz, aby jí mohl koupit k vánocům panenku. Kdyby tak jen mohl sehnat dost, aby jí koupil malou panenku. Když se blížilo k vánocům a nastalo špatné počasí, dostala holčička zápal plic a to jen málo týdnů před vánocemi. Otec šel ovšem se zlomeným srdcem ke své malé plechové krabičce a vyňal peníze. Myslel na svoji maličkou – chtěla panenku jako všechny malé dívky. Hledte, je to to mateřské v ní.

Pozorovali jste již, jak malé děvčátko zachází s panenkou. Je to její přirozenost; bude přece jednou matkou. Jednoho dne, zůstane-li na živu se stane matkou. Víte, že to tkví v její přirozenosti. To je důvod, proč malé dívky mají rády panenky. Chtěla by se o ni starat, neboť jednou bude přece maminkou.

Chtěla tedy malou panenku, neboť dosud žádnou neměla. Tatínek ušetřil všechno, co mohl, aby jí koupil malou panenku. Ona však umřela.

Otcí se stalo něco s rozumem. Jeho žena mu byla vzata a také jeho dcera, a s jeho rozumem to došlo tak daleko, že mluvil se svou malou dcerou, když šel večer spát,

ačkoliv již byla pohřbená. Mínil ale, že s ní hovoří a řekl: „Miláčku, nebude to už dlouho trvat a tatínek ti koupí panenku k vánocům. Tatínek ti panenku slíbil a já ti ji koupím.“

Konečně tu byly vánoce. Ovšem, že víte, jak to je: Ti bohatí mají své divoké večírky, svíčky hořely; v kostelech se držely mše a hovořilo se o Ježíši, atd. Ze zvyku se šlo na mši, zpívalo se a nalad'ovaly se vánoční písně. Nic nevěděli o tom, co se děje v jedné odlehle ulici.

Tento ubohý muž tam již nevěděl, co činí. Chtěl za každou cenu, aby jeho děvčátko dostalo panenku, neboť ona o tuto panenku tolik žebřala. Šel tedy a koupil jí malou otrhanou panenku na kraji chodníku. Byl opravdu studený večer. Strhla se sněhová vichřice, tam v New Yorku silně sněžilo, přímo na popřeží.

Ulice se naplňovaly; lidé seděli ve svých limuzínách. Na pijáckých večírcích a se vším, o čem jsme dnes večer mluvili, slavili narození Krista. Měli zato, že správný způsob, jak to dělat, spočívá v tom, že své starosti a všechno spláchnou pitím. Všichni mysleli, že se to má takto dělat.

Nedávno jsem stál v jednom obchodě, v němž jedna paní hovořila se dvěma dívkami. Chtěli vědět, co by mohly koupit svému otci. Jedna z nich řekla: „Dám mu krabici cigaret jisté značky.“ Druhá řekla, že mu koupí whisky a karetní hru. Je tohle dar ke vzpomínce na narození Pána Ježíše Krista? Tak to probíhá. Vidíte, že je všechno jen velká hromada kýče a s vánocemi to nemá vůbec nic společného.

Zjišťujeme, že tento malý muž tam šel. Ve svém srdci věděl, že jeho malá dcera zemřela, přesto šel a koupil panenku. Mínil: „Půjdu prostě a někde ji najdu. Bude někde na ulici a já ji najdu.“ Tak se vydal do ulic.

Nemohl si nic namlouvat, ona nebyla tam v té malé chatě a také ne v chatrné špinavé posteli. Byla již pohřbena. To věděl. Myslel ale, že jí najde na ulici a řekl: „Půjdu prostě dál“ Zatímco ostatní zpívali vánoční chorály, chodil ulicemi. Když jimi tak procházel, nosil tuto malou špinavou panenku pod kabátem, držel jí na srdci a myslel na svoji malou dceru.

Náhle narazil na strážníka, který sám měl již něco vypito, Přiběhl ulicí, popadl starého muže, otočil ho a řekl: „Proč se tady potuluješ?“

Odpověděl: „Pane, nesu mé malé dceři, panenku.“

Zeptal se: „Kde bydlíš?“ Řekl mu, kde bydlí. Nato odpověděl: „Ale jdeš přece opačným směrem. Jsi opilý. Jdi zase zpátky!“

Odpověděl: „Pane, nejsem opilý; slíbil jsem své malé dcerce, že jí dám k vánocům dárek. Malá panenka je pro malé děvčátko správný dárek.“

Řekl: „Chtěl bych ji vidět.“ Ukázal mu tedy tu malou, špinavou, potřhanou panenku. Držel ji pevně přitisknutou na hrudi. Strážník, který byl sám již rozjařený, ho postrčil a šel pryč. Starý muž šel tedy dále ulicí, zatímco silně sněžilo.

O půlnoci končily večírky. Příštího jitra přestalo sněžit a ukázalo se slunce. Všichni lidé, kteří byli na velkých, veselých večírcích, měli na hlavách sáčky s ledem, protože přilíš pili. Tak se slavilo narození Krista. Mnozí z nich byli ochraptělí z nálady a křiku.

O kousek dále na ulici však našli starého muže. Když ho obrátili, měl stále ještě na srdci přitisknutou panenku. Myslím, že svůj dárek jí přinesl. Nenalezl ji zde, ale v jiné zemi. Tam ten dárek přinesl. Byl to vhodný dar. Bůh nám buď milostiv. Stálo ho to však život. Pro něho na světě neexistovala žádná jiná možnost, jak jí tento dar předat, neboť byla již pohřbená. Jediný způsob, jak se to mohlo stát, byl, aby tam i sám přešel. Ta malá panenka se špinavým obličejem nebyla tak příliš cenná, mám za to. Proč to učinil? Aby splnil slib, který dal. Lhostejno, co o špinavé panence v jeho rukách smýšleli lidé, on tím splnil slib vůči svému malému děvčátku.

Lidé mnohdy pohlížejí na evangelium jako na zpívání a hraní. Nechtěli je, když je Bůh dal, avšak tím bylo splněno zaslíbení, že On dá Svého Syna. Víte co? I Jeho předali smrti jako nějakého tuláka na ulici. To přesně souhlasí. Nechali Ho zemřít jako tuláka na ulici. I dnes s Ním jednají jako s tulákem. ON však splnil to, co musel splnit. ON byl tím darem, který Bůh zaslíbil světu.

Dnes večer bych Jej chtěl přijmout jako Zachránce do **svého** srdce. Chci následovat, i když to bude znamenat moji smrt nebo cokoliv to může být. Zaslíbil jsem Mu svůj život. Přináším Mu jej. Lhostejno, čím musím procházet, musím-li projít smrtí, mám-li být zastřelen, úplně jedno, co se stane; ať se mi vysmívají, označují za blázna, ať mne vyhánějí ostatní křesťanské kostely a konfese – je to dar Boží, který nosím ve svém srdci. ON mi Jej dal. Jemu jej chci opět přinést.

Skloňme na okamžik hlavy.

Mluvím o vhodných darech. Byl to vhodný dar pro malou holčičku. Byla by se jednou stala matkou, a panenka byla pro ni vhodný dárek. Zachránce byl vhodný dar, který Bůh, Stvořitel, mohl dát Svému stvoření, aby nás zachránil ze stavu, v němž jsme se nacházeli. Táže se dnes večer sebe sama, zatímco se blížíme vánočnímu svátku – mám za to, že toto je poslední poselství, které do vánoc budeme slyšet, ledaže bychom slyšeli nějaké radiokázání – táži se dnes večer sama sebe, zda jsme přijali ten dar, který nám Bůh zaslíbil: věčný život vírou v Krista a přijetím Ducha svatého. Jestliže to ještě nemáte a chtěli byste přijmout Boží pravý, opravdový vánoční dar – zvedli byste tedy svou ruku? Řekněte: „Bratře Branhame, nevím, mnohdy jsem tomu věřil. Dával jsem pozor, co činím, ale přece jsem trochu na pochybách.“ Nepochybujte o tom již více přátelé.

Hleďte, je příliš pozdě, než abyste byli nadále na pochybách. Buďme si tím proto skutečně jisti. Řekněte: „Modlí se za mne, bratře Branhame, chtěl bych dar Boží, Ježíše Krista, který On světu daroval. Rád bych, aby toto byla skutečná „svatá noc“. Přijímám Ducha svatého do svého srdce, který mne ochraňuje jako v kolébce v bouřích života. A jednoho dne budu smět s tímto darem věčného života vejít do Jeho přítomnosti. Na tomto podkladě mě On přijme. To je jediný způsob, jak to učinit.“

Nuže, máte dnes večer ten správný dar, správný postoj? Otče, budu Tě následovat, kamkoli půjdeš. Cokoli Ty přikážeš, abych konal, učiním. Cokoli mi přikáže Tvé Slovo konat, učiním. Ano! Nedám nic na to, co řeknou všichni ostatní, Uposlechnu Tvé Slovo, neboť bych chtěl Tvůj dar, věčný život a Krista, který je to Slovo.“

Jestliže nemůžete věřit všemu ve Slově a řeknete: „Nuže, vím, že věřím *toto*, věřím *to*, ale *to* nemohu přijmout a *ono* nemohu přijmout“, pak jste jako těch sedmdesát, kteří odešli. Oni nemohou věřit celému Slovu a přijmout Krista v plnosti Jeho Božství a Jeho službu a nejsou ochotní zemřít, jak On to pro ně učinil.

Zvedli byste se skloněnou hlavou ruku a řekli: „Modli se za mne.“? Bůh vás žehnej. Bůh žehnej tebe. Bůh žehnej tebe. Bůh žehnej tebe, dívkenko. Ó, Bůh vás žehnej. Ano, vidím vaši ruku. Pán vás jistě požehná. Tento dar – Kristus – který Bůh poslal světu, byl potvrzen mudrci; Jeho vlastní život, jeho smrt, Jeho vzkříšení to dokázaly. Vaše přijetí to potvrzuje. ON se s vámi identifikuje, že Mu náležíte a On vám. Jestliže skutečně ještě v sobě nevidíte reakci na působení Ducha Božího v tomto vánočním čase, nechť se vám to nyní stane.

Nebeský Otče, potácíme se jako ten tulák na ulici, pro kterého nebylo nikde uplatnění. Svět prostě dělal své bláznivé přípravy. Tak to dělá i dnes večer, Pane. Mnohdy se cítíme jako ten tulák; ale my jsme přijali dar. Proto se modlíme, Otče, abys nám a tomuto umírajícímu světu daroval dar života. Mnozí zde zvedli ruce, že by chtěli dar Boží. ON dal Svého jednorozeného Syna – ON sestoupil dolů a stal se člověkem. Tak velice se ponížil, přišel tak prostě pokorně, že neměli ani postel, v níž by se mohl narodit. Někaké zvíře, kráva nebo kůň muselo ustoupit stranou a opustit jesle. Lidské bytosti se dostaly do takového stavu. Sestoupil dolů do stáje, která byla vytesána ve skále; tam v Betlémě, který založil před mnoha léty syn jedné nevěstky, jako malé město.

Potom zjišťujeme, Pane, že jednoho večera, když bylo chladno, Ti řekli: „Rabbi, chtěli bychom s Tebou dnes večer jít domů.“

ON řekl: „Ptáci nebeští mají hnízda a lišky mají doupata, Já ale nemám místo, kam bych hlavu složil.“ Tak Ho nechali zemřít jako tuláka.

Nebeský Otče, mohou křesťané, mohou dnes lidé vidět, že toto je ten velký dar? Mnozí, odhadují, že více jak tucet, zvedli své ruce, že by chtěli přijmout Ducha svatého. Nechť se jim vede, jako těm mudrcům. Možná, že nikdo z ostatních shromážděných nepostřehne, co se odehrává. Ona hvězda, ono tajemné světlo míjelo během dvou let hvězdárny. Tehdy počítali lidé čas na základě čtyř nočních bdění podle hvězd. Nikdo, žádný historik, o tom nepsal. Nikdo o tom nic nevěděl a přesto to tu bylo. Tito moudří muži byli se svými vhodnými dary vedeni hvězdou. Nechť totéž světlo vejde dnes večer do srdcí všech, kteří jsou zde přítomni. Nemusí to být pohnutí myslí, nemusí to být *toto* nebo *ono*; možná, že to jinak nikdo nezpozoruje, tak jak to bylo při těch mudrcích. Avšak nechť je dnes večer něco vloženo do srdcí těchto mužů a žen, mladíků a dívek, aby tento dar Boží mohl pomazat jejich život, takže by od tohoto večera byli změněni. Nebudou již takoví, jací byli až doposud, od nynějška budou proměněnými bytostmi. Nechť jako ti moudří muži se odvrátí a nenavrátní ke způsobu tohoto světa – ke královskému paláci Heródesa. „Protože obdrželi pokyn od Boha, vrátili se jinou cestou zpět.“ Dej to, Pane.

Modlím se dnes večer, aby se každý moudrý člověk zde, každý mladík, každá dívka, muži i ženy, kteří jsou natolik moudří, odvrátili dnes večer od věcí tohoto světa, počínaje tímto dnem se do nich více nevraceli. Po skončení tohoto dne a tohoto večera se již více nevrátí k věcem světa. Nechť jsou moudří. Nechť je stejný tajuplný hlas, který je

přiměl, aby zvedli ruku a řekli: „Ano, chci dar Boží.“ – to, co způsobilo, že zvedli svoji ruku – aby je identifikovalo s Jeho smrtí, Jeho pohřbením a vzkříšením, tím, že přijmou Ducha svatého. Necht' jsou oddělení.

Pane, ať tyto ženy zde, kterým je zatěžko, aby nešly se světem, počínaje dnešním dnem nechají růst své vlasy a oblékají se jako dámy; dají pryč make-up, ten umělý krám. Neboť je to jasný důkaz, že nejsou zdravé, že je něco zvráceného. Necht' toto tajuplné světlo dnes večer, Pane, které je přimělo k tomu, aby zvedly svoji ruku, způsobí, aby řekly: „Odvracím se dnes večer od věcí světa.“

Necht' tito muži, kteří to právě dosud nepřijali, hovoří se svými ženami a přimějí je, aby se odvrátily od věcí, které činí. Necht' se dnes večer společně odvrátíme od všeho, Pane, neboť jsme k tomu obdrželi pokyn tímto malým zvláštním poselstvím; Boží světlo zasáhlo naše srdce. Necht' se dnes večer odvrátíme od všeho, a žijeme pro zbytek svých dnů pro Tebe a jdeme s Tebou domů po jiné cestě než po té, po níž jsme kráčeli. Dej to, Pane. Otče, učíš z nás, z každého křesťana zde, který Tě přijal a Tobě věří, – dnes večer lepší křesťany. Oni se snažili vést křesťanský život, avšak necht' se dnes oddělí a přijmou tento dar.

Ó Bože, je to opovrhovaná cesta. O ženách říkají, že jsou staromódní a všechno možné. Muži jsou označováni za fanatiky. Avšak jsme k tomu ochotní, Pane.

Duchu svatý, obrať nás právě nyní. Způsob to obrácení nyní ve mně, Pane. Nechtěl bych jít cestou, která by mne od Tebe odváděla. Pane, chtěl bych jít jen tou cestou, kterou jsi pro mne určil. Rád bych, aby dar mého srdce byl tak dokonalý, aby jím bylo na zemi dokázáno, Pane, že nejsi mrtvý, ale že žiješ.

TY jsi Bohem živých – nikoli Bohem mrtvých. Mrtví jsou pokrytí mouchami a masačkami, které se rozmnožují a tak jejich počet roste, Tak to je, jakmile se nějaký muž poprvé napije, vykouří první cigaretu, vysloví první lež, svoji ženu poprvé oklame; nebo když žena oklame svého muže, nebo koná věci, které jsou zvrácené; pak to je, jako by ji štípala masačka. Rozmnožuje se to, roste ve špině, neboť je to na mrtvé duši v nitru. Zlí duchové jsou v činnosti; jeden zlý duch způsobuje, že člověk dělá toto, druhý ono, protože udělal to jedno.

Ó Bože, necht' se obrátí a dospějí k životu. Kéž se pozvednou a andělé Boží sestoupí, aby obdrželi dar věčného života, Pane, a šli od vítězství k vítězství. Dej to Otče. Dnes večer se odvracíme od věcí a starostí světa, neboť Bůh nás napomenul, že čas je blízky a Ježíš se vrátí k zemi. Kéž nám dnes večer velký Duch svatý daruje věčný život, po němž toužíme. Dej to, Pane. Modlíme se, abys nám dal tato požehnání, neboť o to prosíme ve jménu Ježíše Krista.

Ponechme hlavy skloněné.

Moudří muži následovali světlo, až našli dokonalé světlo. Necht' to malé světlo dnes večer, které vás přimělo zvednout svoji ruku a jestliže jste tak neučinili – ono vás zasáhlo, ale vy jste ji nezvedli – necht' vás toto světlo dovede přímo k dokonalému světlu.

Povstaňme všichni k malé zasvěcovací bohoslužbě.

Chceme zde dnes večer učinit své srdce přibýtkem Krista. Myslete na moji historku o tulákovi dnes večer. Ježíš Kristus je dnes skutečně jako ten tulák. To je pravda. ON byl jako tulák. Ó ovšem, říkáme: „Sloužíme Mu“, jistě. Ale všechny ty cetky a lesk, to On není! To není On. ON musel zemřít, aby nám přinesl tento dar – ne panenku, ale život. Musel zemřít, aby to mohl učinit, aby se k vám dostal. Byla to jediná cesta, aby vás získal. Nemohl přijít sem na zem a být dokonalým člověkem, jako On byl, aby vás přijal. To nemohl učinit. ON musel zemřít, aby pro vás získal dar Boží. Jako umřel ten tulák, aby svému děvčátku přinesl malou panenku, musel zemřít Kristus, aby k vám přinesl Boha. Chtěli bychom to dnes večer přijmout. Věřím, že zatímco máme skloněné hlavy, chceme k Bohu pozvednout ruce a nanovo mu dnes večer posvětit svůj život.

Ó milostivý Bože, chtěli bychom Tvůj dar. Jsem tu v tomto vánočním čase, a poznávám, rozhlédnu-li se po této zemi, ty cetky a lesk tohoto času. Mohu kromě toho vidět, jak Bible říká o tomto laodicejském věku církve, že Ty jsi mimo Svoji církev. Byl jsi odmítnut a jsi Svě vlastní církvi a vlastnímu lidu cizincem. Byl jsi zavržen. Cizinec je někdo, kdo byl odmítnut. Tvá vlastní církev Tě odmítla. Odmítla Tě Tvá vlastní církev. Tvůj vlastní lid Tě odmítl. Nechtějí Tě, Pane a opustili Tě jako toho tuláka. Ó Pane, a přesto jsi šel, a tam zemřel, abys nám přinesl dar Boží. V pokoře Jej přijímáme, Pane. Modlím se, abys naplnil naše srdce a život a počínaje tímto večerem nás vzal stranou. Kéž jsme plně Tvoji, zatímco se Ti posvěcujeme.

Přijmi mne, Pane. Je mnoho chyb, které jsem ve svém životě učinil. Drahý Bože, během toho, co zde stojím na tomto posvěceném místě, kde bylo kázáno evangelium a kde jsme Tě viděli, dokonce v tom velkém světle, které na ně svítilo – jsme za to tak vděční, Pane – posvěcuji se pro tento svatvečer, ne jak to činí tento svět nebo abych otevřel novou stránku. Chtěl bych přijmout Tvého Syna, ó Bože, chtěl bych přijmout Tvůj dar, Pane.

Chci přijmout dar věčného života skrze Krista. Vpravdě, Pane, přijímám nyní dar Kristův pro sebe a pokusím se, abych pro Něho získal i jiné. Jdi s jedním každým.

Učiň tu malou hospodyní tak přátelskou a pokornou, aby byla s to vést k Tobě i ostatní. Dar, který jsi jí dal, to ženské a dámské – nechť tak, jako dáma, aby to sousedi na ní viděli a chtěli být jako ona.

Učiň muže, který pracuje v dílně, ať je on kdokoliv, Pane, daruj mu pokorný život, jako měl Kristus, aby to druzí viděli. Neznáme ty lidi, kteří se nacházejí ještě venku, Otče, ale nechťli bychom nikdy opustit tuto nádhernou svatou cestu a všemi směry se vynasnažíme, abychom dosáhli jednu duši. Učiň to naší snahou, Pane, o to prosíme a dej nám takový život, který by působil, aby druzí chtěli také tak žít, během toho, co se Ti dnes posvěcujeme. Ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Chtěli byste ještě jednou sklonit hlavy, rád bych všem popřál veselé vánoce.

Nechť velký vánoční dar, ten první a jediný, ten původní, který existuje, Ježíš Kristus, je dnes večer ve vašich srdcích obnoven. Nechť k vám přijde Duch svatý a dá vám dary od Boha, abyste sloužili, dar, abyste mohli vést lepší život. To bych chtěl. Chtěl bych mít raději život Kristův ve mně, abych mile a vítězně žil, než všechny dary uzdravování, dary prorokování a všechny ostatní dary. Dejte mi jen Ježíše. Nechť mne ten život vést; je

to život, který bych chtěl vyžít. Chtěl bych žít tak, aby to druzí poznali. To je má žádost k vánocům a modlím se, aby to byla i vaše žádost. Modlím se, aby nám Bůh dal to, co On si přeje.

Nyní si poslechněme ještě slovo od našeho pastora a potom ukončíme. Bůh vás žehnej. Uvidíme vás opět ve středu večer.